

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 190/06-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 31. mája 2006 predbežne prerokoval sťažnosť E. J., bytom M., zastúpeného advokátom JUDr. R. C., so sídlom T., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Cdo 107/05, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť E. J. o d m i e t a ako neprípustnú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. mája 2006 doručená sťažnosť E. J., bytom M. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. R. C., so sídlom T., v ktorej namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom

Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Cdo 107/05.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ podal 30. júna 2004 na Okresnom súde Trnava návrh na začatie konania o určenie neplatnosti zmluvy a vydanie predbežného opatrenia. Okresný súd Trnava 12. júla 2004 vydal predbežné opatrenie, proti ktorému sa odporca odvolal. Krajský súd v Trnave odvolanie odporcu proti uzneseniu o vydaní predbežného opatrenia 31. decembra 2004 odmietol. Proti tomuto rozhodnutiu podal odporca 15. apríla 2005 dovolanie, o ktorom najvyšší súd vedie konanie pod sp. zn. 1 Cdo 107/05. Sťažovateľ namieta, že najvyšší súd po dobu viac ako jedného roka o tomto mimoriadnom opravnom prostriedku nerozhodol, pričom zdôrazňuje podstatu predbežného opatrenia, ktorou je dočasná a rýchla úprava pomerov účastníkov konania, a zároveň poukazuje na právnu jednoduchosť veci a objektívnu zodpovednosť súdu za zabezpečenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov.

Sťažovateľ zároveň uviedol, že *„Vzhľadom na to, že vo veci NS SR stále koná, nie je možné sa domáhať ochrany mojich práv na inom orgáne a nie je možné použiť iné právne prostriedky na ochranu týchto práv. Podanie mojej sťažnosti nie je vylúčené v zmysle ust. § 53 ods. 1, 3 zák. č. 38/1993 Z. z. Vzhľadom na uvedené je Ústavný súd kompetentný a príslušný v zmysle čl. 127 ods. 1 Ústavy SR, § 49 a 53 zákona č. 38/1993 Z. z. k tomu, aby o mojej sťažnosti rozhodol“.*

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ žiada, aby ústavný súd vo veci jeho sťažnosti rozhodol tak, že najvyšší súd v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Cdo 107/05 porušil jeho základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručené v čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie veci v primeranej lehote zaručené v čl. 6 ods. 1 dohovoru, aby prikázal najvyššiemu súdu v označenom konaní konať bez zbytočných prietáhov, priznal mu primerané finančné zadosťučinenie v sume 10 000 Sk, ako aj náhradu trov právneho zastúpenia.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene alebo zjavne neopodstatnené návrhy môže ústavný súd po predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho prejednávania.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Ústavný súd v prípadoch namietaného porušenia základného práva zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru v dôsledku zbytočných prietáhov v konaní všeobecného súdu skúma, či sťažovateľ využil právne prostriedky, ktoré mu na ochranu jeho práv poskytoval do 31. marca 2005 zákon Slovenskej národnej rady č. 80/1992 Zb. o sídlach a obvodoch súdov Slovenskej republiky, štátnej správe súdov,

vybavovaní sťažností a o voľbách prísediacich (zákon o štátnej správe súdov) v znení neskorších predpisov v ustanoveniach § 17 a nasl. a s účinnosťou od 1. apríla 2005 poskytuje v ustanoveniach § 62 a nasl. zákon č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o súdoch“). Ústavný súd nevyžaduje ako podmienku prijatia sťažnosti na ďalšie konanie využitie uvedených prostriedkov nápravy, ak z okolností konkrétneho prípadu vyplýva, že túto podmienku sťažovateľ nespĺnil z dôvodov hodných osobitného zreteľa (§ 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde), najmä ak využitie uvedených prostriedkov nápravy nemožno vzhľadom na okolnosti daného prípadu pokladať za postup umožňujúci dosiahnuť účinnú ochranu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov (napr. III. ÚS 132/05).

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ pred podaním sťažnosti ústavnému súdu nepodal sťažnosť na prietahy v konaní podľa zákona o súdoch a tiež neuviedol žiadne skutočnosti, z ktorých by vyplývalo, že podmienku v zmysle ustanovenia § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde nespĺnil z dôvodov hodných osobitného zreteľa. Sťažovateľ neodôvodnil, prečo je toho názoru, že nemožno využiť iné právne prostriedky na ochranu jeho práv.

Na základe uvedeného v súlade so svojou stabilnou judikatúrou (IV. ÚS 44/03, IV. ÚS 153/03, III. ÚS 304/04) dospel ústavný súd k záveru, že sťažnosť sťažovateľa nie je prípustná pre nevyčerpanie dostupných a účinných právnych prostriedkov ochrany jeho základných práv, a preto rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde o jej odmietnutí pre neprípustnosť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 31. mája 2006